

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: V. S.

proti

žalované: **Mendelova univerzita v Brně**
sídlem Zemědělská 1, 613 00 Brno

za účasti osob

zúčastněných na řízení: 1) Z. Š.
2) R. K.

o žalobě proti rozhodnutí rektora Mendelovy univerzity v Brně ze dne 17. 5. 2017, č. j. 9217/2017-983

takto:

- I. Rozhodnutí rektora Mendelovy univerzity v Brně ze dne 17. 5. 2017, č. j. 9217/2017-983, a rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2016, č. j. 4421/2016-491, se **ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to k jeho rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žadostí ze dne 3. 3. 2016 se žalobce po žalované domáhal poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“). Konkrétně žádal o informace týkající se udělení odměn a osobních ohodnocení členů vedení Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně za rok 2015, resp. za leden a únor 2016, a to jednak v celkové výši, jednak u jednotlivých vyjmenovaných funkcionářů. Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2016, č. j. 4421/2016-491, žalovaná žalobci poskytla pouze informaci o celkové výši odměn a osobních ohodnocení udělených děkanátu Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně za rok 2015. Naopak ostatní, žalobcem požadované informace žalovaná odmítla poskytnout z důvodu, že nedostala souhlas dotčených osob, přičemž po provedeném testu proporcionality práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů dospěla ke stanovisku, že v případech části žádostí dotčených fyzických osob převažuje právo na ochranu osobních údajů. Žalovaná žalobce rovněž poučila, že proti tomuto rozhodnutí se lze odvolat k Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy (dále jen „ministerstvo školství“).
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání, které ovšem ministerstvo školství usnesením ze dne 26. 4. 2016, č. j. MSMT-13828/2016-2, postoupilo rektorovi Mendelovy univerzity v Brně, jakožto správnímu orgánu věcně příslušnému k jeho vyřízení (s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz).
3. Z důvodu nečinnosti rektora Mendelovy univerzity v Brně podal žalobce krajskému soudu dne 20. 7. 2016 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o níž krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 3. 2017, č. j. 29 A 118/2016-36, tak, že jí vyhověl a nařídil rektorovi Mendelovy univerzity v Brně vydat rozhodnutí o odvolání žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku.
4. Rektor Mendelovy univerzity v Brně následně dne 17. 5. 2017 vydal nyní projednávanou žalobou napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí rektora Mendelovy univerzity v Brně zrušil.
3. Žalobce s důvody odmítnutí poskytnout mu požadované informace ze strany žalované, resp. rektora Mendelovy univerzity v Brně nesouhlasí, neboť má za to, že jejich argumentace stran provedeného testu proporcionality a upřednostnění práva dotčených funkcionářů Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně na ochranu osobních údajů je nesprávná. Žalobce je toho názoru, že tyto důvody i jejich postup se nacházejí v přímém rozporu se závěry formulovanými v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, které v žalobě rovněž cituje. Žalobce je tak toho názoru, že vyžadovat souhlas s poskytnutím informací u

tak vysoce exponovaných funkcionářů je irelevantní, přičemž test proporcionality provedený žalovanou nebyl nezbytný, jelikož to za ní provedl již zákonodárce v InfZ.

III. Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě i nadále setrvává na svém stanovisku, že žalobci poskytnuté informace poskytují dostatečně široký přehled o nakládání žalované s rozpočtovými prostředky, aniž by bylo nutné invazivněji zasahovat do ústavně zaručené ochrany soukromého a osobního života dotčených funkcionářů z řad akademické obce. V doplnění svého vyjádření k žalobě ze dne 8. 12. 2017 pak žalovaná nesouhlasí s argumentací žalobce ohledně rozporu jejích závěrů s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62, neboť jeho závěry byly překonány nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, které plně dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť pokud v uvedeném nálezu byl vysloven zákaz statutárnímu městu poskytovat citlivé osobní údaje v situaci, kdy má ochrana osobnosti přednost před veřejným zájmem, tím spíše se bude tento zákaz vztahovat i na žalovanou, coby veřejnou vysokou školu, hospodařící z jedné pětiny i s neveřejnými zdroji a pohybující se ve vysoce konkurenčním prostředí.

IV. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí rektora Mendelovy univerzity v Brně, jakož i předcházející rozhodnutí žalované, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Podstatu nyní projednávané věci tvoří problematika poskytování informací dle InfZ. Právo na informace je klíčovým politickým právem, které slouží ke kontrole veřejné moci a v širším smyslu představuje záruku její zákonnosti, a představuje jednu z „komunikačních svobod“ ústavně zaručených v čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), s konkretizací ve vztahu k informacím o životním prostředí ve smyslu čl. 35 odst. 2 Listiny. Svoboda projevu ovšem není svobodou absolutní, z hlediska dělení základních práv tak jde zpravidla o svobodu (právo) relativní, připouštějící možnost omezení a vyvažování, neboť její realizace se nikoliv ojediněle dostává do kolize s realizací jiných zaručených práv a svobod, resp. s ústavně chráněnými hodnotami. V obou případech je třeba dostát nárokům plynoucím z ústavního imperativu úcty a respektu k základním právům a svobodám (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Svoboda projevu (a obecně komunikační svobody ve smyslu čl. 17 Listiny) musí být posuzovány v souvislosti s její funkcí ve společnosti a v souladu se zásadou proporcionality musí být v rovnováze s dalšími základními právy a ústavně chráněnými hodnotami. Článek 17 odst. 4 Listiny explicitně předpokládá omezení svobody projevu, a to pouze zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví či mravnosti. Při případném omezení svobody projevu je určujícím princip proporcionality, na jehož základě je zkoumána přiměřenost učiněných omezení (zásahů), přičemž nejzazší mez takového omezení určuje čl. 4 odst. 4 Listiny. S ohledem na samotnou povahu svobody projevu je třeba při jejím omezení ze strany veřejné moci důsledně trvat na uplatnění zásady výhrady zákona, sledujícího legitimní účel (cíl) omezení. Smyslem principu proporcionality je pak primárně

zajistit, aby zákonem předvídané omezení svobody projevu dodržovalo správné míry, a to především v přiměřenosti účelu, který má být omezením dosažen, jakož i v přiměřenosti zvolených prostředků. Samotný princip (test) proporcionality je v judikatuře Ústavního soudu členěn do tří dílčích příkazů: (i) vhodnost (způsobilost) prostředku pro dosažení určitého účelu (cíle), (ii) potřebnost (nutnost) použití právě a jenom vybraného prostředku, (iii) proporcionalita (v užším smyslu) neboli přiměřenost vybraného prostředku v relaci k dotčenému právnímu statku – základnímu právu (srov. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer 2012 s. 26-27).

7. Na zákonné úrovni je ústavní úprava práva na informace promítnuta do InfZ, jenž je – v souladu s konstrukcí článku 17 Listiny – postaven na zásadě publicity veřejné správy. Jinými slovy, povinné subjekty poskytnou na žádost každé fyzické či právnické osoby každou informaci, která nespadá pod některou ze zákonných výluk obsažených v § 7 – § 11 InfZ.
8. Mezi účastníky řízení není spornou otázkou, zda byla žalovaná povinným subjektem, neboť z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že veřejné vysoké školy jsou povinnými subjekty ve smyslu § 2 odst. 2 InfZ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014, č. j. 8 A 117/2012-79, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 66/2015-33). Povinným subjektem je přitom vysoká škola jako celek, neboť pouze ta má právní subjektivitu a pouze jí jako celku zákon o svobodném přístupu k informacím svěřuje povinnost vyřizovat žádosti o informace (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 4 As 268/2018-18, či rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 80/2015-39).
9. Z obsahu žalobních námitek i vyjádření žalované vyplývá, že spornou otázkou je, zda žalovaná měla žalobci poskytnout jím požadované informace, týkající se udělení odměn a osobních ohodnocení v žádosti konkrétně jmenovaných členů vedení Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně za rok 2015, resp. za leden a únor 2016. Podle § 8b odst. 1 InfZ, „*povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*“ Výkladem citovaného § 8b InfZ v souvislosti s poskytováním informací o výši platu vypláceného povinným subjektem jeho zaměstnancům ve vazbě na kolizi práva na informace a práva na soukromý život a na ochranu osobních údajů se Nejvyšší správní soud zabýval v žalobcem citovaném rozsudku rozšířeného senátu č. j. 8 As 55/2012-62. V něm po provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že zásadou je, že se informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků poskytují. Z tohoto pravidla existuje výjimka při kumulativním splnění dvou podmínek: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo nebo při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem, 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.
10. Žalobce tak má za to, že důvody (ochrana osobních údajů převažuje nad právem žalobce na svobodný přístup k informacím), kvůli nimž mu žalovaná, resp. rektor Mendelovy univerzity v Brně odmítli poskytnout jím požadované informace, se ocitají v rozporu s citovanými závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 55/2012-62. Žalovaná je naopak toho názoru, že její důvody plně korespondují se závěry vyslovenými v nálezu

Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, kterým byl citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu překonán.

11. Jakkoliv byl citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 vydán až po vydání napadeného rozhodnutí žalované, je třeba právní názor Ústavního soudu vztáhnout i na nyní posuzovanou věc (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č. j. 2 As 313/2017-56), a proto je krajský soud nucen konstatování žalované přisvědčit, což ostatně dovodil a akceptoval i sám Nejvyšší správní soud v judikatuře navazující na citovaný nálezn (srov. např. rozsudky ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017-31, ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 As 399/2017-38, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 As 345/2017-73, nebo ze dne 15. 11. 2018, č. j. 3 As 211/2017-20). Ústavní soud v citovaném nálezu (a opětovně v nálezu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16) dovodil, že „v každém individuálním případě je třeba posoudit, zda by poskytnutí informace o výši platu bylo přiměřené vzhledem k právu na soukromý život (ochranu osobních údajů).“ Ústavní soud přitom poskytnutí informace o platech a odměnách zaměstnanců veřejné sféry, vyžádané na základě § 8b InfZ, podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačho psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz bod 125 nálezu).
12. Uvedený nálezn sp. zn. IV. ÚS 1378/16 nicméně dle krajského soudu nelze v žádném případě interpretovat tak, že jeho přijetím je do budoucna v praxi vyloučeno poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců veřejné sféry, vyžádaných na základě § 8b InfZ, z důvodu jakési „absolutní“ a jednou pro vždy dané přednosti ochrany osobních údajů dotčených zaměstnanců před právem jednotlivců na svobodný přístup k informacím, resp. veřejným zájmům na znalosti požadované informace, coby jednoho z aspektů kontroly nakládání s veřejnými prostředky ze strany veřejnosti. Takový závěr by totiž zcela negoval možnost efektivního výkonu ústavně zaručeného práva na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny) a ocitl by se tak v přímém rozporu s ústavními principy, zakotvenými v čl. 4 odst. 1 a odst. 4 Listiny, jež představují oporu demokratického právního státu (v materiálním smyslu), založeného na účtě a respektu k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 odst. 1 Ústavy).
13. Tak tomu ovšem není, neboť, jak již bylo výše zdůrazněno, Ústavní soud i navazující judikatura správních soudů poskytnutí informace o platech a odměnách zaměstnanců veřejné sféry, vyžádané na základě § 8b InfZ, podmínila povinností daného povinného subjektu „v každém individuálním případě posoudit, zda by poskytnutí informace o výši platu bylo přiměřené vzhledem k právu na soukromý život (ochranu osobních údajů)“, tedy důsledně provést test proporcionality a zohlednit v něm i výše zmíněné aspekty, byť v případě zkoumání účelu žádosti o informace, resp. postavení subjektu požadujícího informace jdoucími nad rámec požadavků InfZ (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2018, č. j. 45 A 96/2016- 95, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 10. 2018, č. j. 5 A 40/2015-68, dle něhož „střet práva na informace a ochrany soukromí dotčených

fyzických osob při poskytování údajů o příjmech zaměstnanců povinných subjektů dle InfZ nutno vyřešit za použití testu proporcionality. Při jeho aplikaci je nutno zejména v konkrétním případě poměřit tyto dva v kolizi stojící chráněné zájmy. Primárním faktorem při tomto poměřování je otázka veřejného zájmu na znalosti požadované informace. ... na kontrole veřejné moci prostřednictvím § 8b InfZ se může podílet každý.“).

14. Krajský soud se proto v nyní projednávané věci zabýval tím, zda rektor Mendelovy univerzity v Brně, resp. žalovaná dostáli této své povinnosti, tj. zda v daném konkrétním případě přistoupili k důkladnému provedení testu proporcionality a zda při své úvaze, jestli žalobci poskytnout jím požadované informace, vzali do úvahy všechny výše zmíněné, judikaturou (včetně nálezu Ústavního soudu) požadované aspekty, přičemž dospěl k závěru, že rektor Mendelovy univerzity v Brně, ani žalovaná této své povinnosti v nyní projednávaném případě nedostáli, a proto svá rozhodnutí zatížili vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Na uvedeném konstatování nic nemění skutečnost, že se této vady žalobce ve svých žalobních námitkách výslovně nedovolává, neboť jak vyplývá z judikatury správních soudů, jedná se o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.“). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
15. K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109), v opačném případě

může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

16. Krajský soud má za to, že o takový případ se jedná i v nyní projednávané věci, neboť v odůvodnění rozhodnutí žalované je pouze konstatováno, že „*povinný subjekt rovněž provedl test proporcionality práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů a dospěl ke stanovisku, že v případech části žádostí dotčených fyzických osob převažuje právo na ochranu osobních údajů.*“ Rektor Mendelovy univerzity v Brně v žalobou napadeném rozhodnutí pak dokonce jako zamítnutí žalobcova odvolání odůvodnil „*s použitím obdobných důvodů, jaké vedly k odmítnutí v prvostupňovém řízení o žádosti.*“ Z odůvodnění napadených rozhodnutí tudíž nikterak nevyplývá, že by žalovaná, resp. rektor zmíněný test proporcionality, v jehož rámci vážili, zda lze právo na poskytnutí informací upřednostnit před právem na soukromý život a ochranu osobních údajů, skutečně provedli důkladně. Jakkoliv je tedy v odůvodnění napadených rozhodnutí zmíněno, že jsou založena na provedení testu proporcionality, s ohledem na okolnosti nyní posuzovaného případu a zejména s ohledem na skutečnost, že napadená rozhodnutí byla vydána před vydáním citovaného nálezu Ústavního soudu, takový test proporcionality vycházející z okolností dané věci proveden nebyl, neboť při jeho provedení nevzali (a ani nemohli) vzít do úvahy všechny výše zmíněné, judikaturou (včetně nálezu Ústavního soudu) požadované aspekty. Žalovaná ani rektor tak kupříkladu do testu proporcionality nezahrnuli zkoumání účelu žádosti žalobce o informace (žalobce je totiž ve své žádosti nijak nesděljuje) či úvahu týkající se významu funkcí děkana, proděkan, resp. projektového manažera fakulty, tedy že nejde o běžné „řadové“ zaměstnance, nýbrž o zaměstnance s významnými oprávněními a odpovědností za hospodaření s příjmy a majetkem fakulty, což je faktor mající nepochybný význam pro zkoumání míry strpění zásahu do jejich soukromého života (aspekt ochrany osobních údajů).
17. Ze stejného (časového) důvodu je tak ovšem současně zjevné, že rozhodnutí žalované i rektora Mendelovy univerzity v Brně jsou toliko výrazem jejich právního názoru či řečeno přesvědčení (nikoliv projevem povinnosti vázanosti právním názorem Ústavního soudu), že právo na poskytnutí informace o výši mzdy poskytnuté zaměstnancům povinného subjektu z veřejných prostředků musí ustoupit právu na soukromý život a ochranu osobních údajů. Proto v této souvislosti krajský soud opětovně zdůrazňuje, že takovým způsobem rekapitulované závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 v žádném případě nelze interpretovat, a proto ani při provádění jimi požadovaného testu proporcionality v daném konkrétním případě nemohou povinné subjekty *a priori* zastávat názor, že poskytování informací o platech a odměnách zaměstnanců veřejné sféry, vyžádaných na základě § 8b InfZ, brání „absolutní“ převaha ochrany osobních údajů dotčených zaměstnanců nad právem jednotlivců na svobodný přístup k informacím, resp. veřejným zájmem na znalosti požadované informace.
18. Krajský soud dále zkoumal, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti, jak mu to ukládá § 16 odst. 4 InfZ; nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout, přičemž v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že prozatím není namístě postupovat dle § 16 odst. 4 InfZ. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, přichází tento postup v

úvahu až tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (shodně viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67). V daném případě však krajský soud dospěl k závěru, že při provádění testu proporcionality žalovaná, ani rektor Mendelovy univerzity v Brně nezohlednili všechny relevantní skutečnosti týkající se osoby žadatele a jeho činnosti, intenzitu zájmu na poskytnutí informací a významu osob, jichž se požadované osobní údaje týkají, tedy aspekty vyžadované při provádění testu proporcionality citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a navazující judikaturou správních soudů. Výjimku by představovala situace, kdy by docházelo k svévolnému vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 InfZ. Vzhledem k tomu, že v daném případě jde o první rozhodnutí o žádosti žalobce, nelze dospět k závěru, že by vydání nepřezkoumatelného správního rozhodnutí bylo svévolné. Krajský soud tedy v tomto rozsahu nepostupoval dle § 16 odst. 4 InfZ a omezil se pouze na zrušení napadených rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

19. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí rektora Mendelovy univerzity v Brně zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. S přihlédnutím k povaze vytýkané vady krajský soud podle § 78 odst. 3 s. ř. s. současně přistoupil i ke zrušení rozhodnutí žalované a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou žalovaná, resp. rektor Mendelovy univerzity v Brně v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázání právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
20. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady toliko za zaplacený soudní poplatek, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 3 000 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu
22. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud těmto osobám náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně